

A fi manager cultural în România anul de grație 2012 înseamnă a fi sinucigaș, masochist, puțin dus cu capul și extrem de idealist. Cu atât mai mult când instituțiile statului îți întorc spatele și își strâng mai bine la gură punga bugetelor, luându-l pe „n-am” în brațe. Și atunci la cine să apelezi? De unde să atragi fonduri? Pentru că inclusiv, sau mai ales, pentru cultură este nevoie de bani. Convingerea unor companii private să sponsorizeze este utopică și numai perseverența sinucigașului căruia nu îi reușește din prima te ajută să găsești acul în carul cu fân și cele câteva companii dispuse să investească în spirit. Ce mai înseamnă să fi manager cultural în România? Ne pot răspunde câțiva oameni, puțini la număr, care și-au bătătorit spinarea, fundul și obrazul de la șuturi și palme, dar care mai au puterea să se bucure și să zâmbească la finalul unui lucru bine făcut. Nu m-am decis să scriu despre managementul cultural în România ca sport extrem doar pentru a atrage atenția. Multora probabil nu li se va părea interesant subiectul. „Ce atâta cultură?”

Nu scriu despre asta nici pentru că sunt amatoare de sporturi extreme sau pentru că, supărată că nu am dormit bine noaptea trecută, m-am decis să îmi vărs oful pe cineva. Am ales acest subiect pentru că, de la eveniment cultural la eveniment cultural, eforturile de organizare devin tot mai dispera(n)te, absurde și sfidează orice urmă de normalitate. Iar rezultatul, adică realizarea unor produse și evenimente culturale de calitate, educarea și hrănirea spiritului și bunului gust al publicului, promovarea adevăratelor valori și scoaterea lor, măcar din când în când, din întunericul uitării și din intimitatea cercurilor închise, lasă rece exact pe cei pe care ar trebui să-i entuziasmeze. Nu mă pot numi manager cultural, dar vorbesc „din interior” și cred că pentru mulți oameni nu e greu de imaginat că aceasta este realitatea. Ceilalți sunt fie naivi, fie indiferenți. Rămân la fel de sinucigașă, masochistă, dusă cu capul și idealistă, pentru că aleg în continuare să cred că hrănirea spiritului este mult mai importantă decât îmbuibarea corpului și alimentarea mizeriei care, într-o măsură mai mică sau mai mare, ne așteaptă pe toți după un colț. Prefer să merg în direcția opusă!

SURSA: [Agentia de Carte](#)